7

Druhý den ráno mě probudilo praskání ve vysílačce. Podíval jsem se na budík na nočním stolku a skoro bych si pomyslel, že se mi to pořád ještě zdá, protože ukazoval teprve něco po páté hodině.

„Kime, tady Párek, přepínám."

„Párku, tady Kim," zazíval jsem. „Co se děje?"

„Přišel jsem podle mě na něco důležitého. Jsi vzhůru, přepínám."

„Je teprve pět, Párku," zamumlal jsem a zapomněl říct jak *Kim*, tak *přepínám*.

„Jo, ale myslím, že tohle je hodně důležité," zopakoval Párek, „přepínám. Jsi tam?"

„Jsem tady. Co máš tak důležitého? Přepínám."

Ve vysílačce to znovu zapraskalo. Nebydlíme od sebe s Párkem daleko, ale občas se stane, že spojení stejně nefunguje.

„Cos říkal?" zeptal jsem se a stiskl tlačítko.

„…psi, přepínám," řekl kdesi daleko Párek.

„Párku, tady Kim, co říkáš? Přepínám."

„Vzpomeneš si, co to bylo za rasy? Přepínám," ozval se Párek a teď jsem ho naštěstí slyšel lépe.

„Hm… úplně ne," prohlásil jsem a trochu malátně vstal z postele. „Ale mám tu ten seznam."

Došel jsem k psacímu stolu a otevřel šuplík, kde mívám uložené svoje tajné věci. Vytáhl jsem seznam, který jsme dostali od Astrid Borgeové, a znovu si zalezl do postele.

„Jeden bígl," řekl jsem a protíral jsem si oči, abych zahnal spánek.